

**Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta**

David Šup

Kompetenční spory před Ústavním soudem

Bakalářská práce

Olomouc 2011

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Kompetenční spory před Ústavním soudem vypracoval samostatně a citoval jsem všechny použité zdroje.

V Olomouci dne 9. 2. 2011

David Šup

.....

Obsah

Seznam zkratk.....	4
1. Úvod.....	5
2. Definice základních pojmů	
2.1 Kompetence.....	6
2.2 Kompetenční spor.....	8
3. Právní úprava	
3.1 Právní úprava v ústavě, zákonu o Ústavním soudu.....	11
3.2 Právní úprava po vzniku Nejvyššího správního soudu.....	12
3.3 Procesní úprava.....	14
4. Popis kompetenčních sporů řešených ÚS	
4.1 Nálezy ÚS před účinností soudního řádu správního	
4.1.1 Nálezy zabývající se náboženskými společnostmi.....	18
4.1.2 Nález zabývající se protiprávním jednáním.....	19
4.1.3 Nález zabývající se místní příslušností.....	20
4.1.4 Nálezy zabývající se funkční příslušností.....	21
4.2 Nálezy ÚS po účinnosti soudního řádu správního	
4.2.1 Nález zabývající se zřizovateli zdravotnických zařízení.....	24
4.2.2 Nálezy zabývající se Nejvyšším soudem.....	25
5. Závěr.....	34
Seznam použitých zdrojů.....	35
Přílohy.....	38

Seznam zkratek

ČNB - Česká národní banka

NS - Nejvyšší soud

NSS - Nejvyšší správní soud

SŘS - Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v platném znění

ÚS - Ústavní soud

ZRNKS - Zákon č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů
v platném znění

ZÚS - Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu v platném znění

1. Úvod

Toto téma jsem si vybral, protože není v České republice příliš rozpracováno. Monografická práce věnující se kompetenčním sporům před ÚS doposud nebyla autory věnujícími se právní literatuře zpracována. Stejně tak počet dosud publikovaných odborných článků je nulový. Existují pouze malé kapitoly v monografických textech, které se tímto tématem zabývají jen okrajově.

ÚS je dle mého názoru jedna z nejdůležitějších institucí v ČR. Na základě pravomocí mu svěřených ústavou může usměrňovat moc výkonnou, zákonodárnou a parciálně i moc soudní. Regulativní činnost ÚS zahrnuje mnoho oblastí mimo jiné i kompetenční spory. Ty se dotýkají zejména rozhodování, kdo je příslušný k spornému rozhodnutí.

První dvě kapitoly jsou věnovány právně-teoretickému ukotvení kompetenčních sporů a to jak z pohledu právní teorie, tak z hlediska jejich interpretace ÚS. Nakonec jsem dané téma analyzoval se zaměřením na rozhodovací praxi v delším časovém období, popsal jsem spory, u kterých jsem dělal krátkou analýzu.

Předně jsem definoval, co je kompetence, kompetenční spor, jaký je postup při řešení kompetenčního sporu. Ve druhé kapitole se věnuji analýze změny ve funkční příslušnosti, kterou s sebou přinesl vznik NSS a s tím spojená úprava SŘS a ZRNKS. I po rozdělení kompetencí mezi ÚS a NSS si ÚS zachoval parciální pravomoc rozhodovat v kompetenčních sporech pomocí tzv. zbytkové klauzule. V rámci této kapitoly vymezuji kompetenční spory, které jsou oprávněny řešit ÚS a NSS. Závěrečnou část mé práce jsem zaměřil na popis dosavadní rozhodovací praxe ÚS a to od vzniku ÚS do 30. září 2010, včetně problematiky rozhodování v tomto orgánu a s tím spojených minoritních stanovisek. Předpokládám, že ÚS se snaží šířeji než dříve pojímat své kompetence.

2. Definice základních pojmů

2.1 Kompetence

Pojem kompetence je poměrně široce užíván, přesto jednotná definice tohoto pojmu dosud neexistuje. ÚS i právní teorie přinášejí rozličné interpretace tohoto pojmu. V nynější právní teorii jsou především tyto definice kompetence, nejstarší stále uznávaná je první definice kompetence podle Weyra hovoří o kompetenci „jako o rozsahu toho, co orgán smí, má, nebo je oprávněn činit“¹ Druhá je podle Wágnerové. „Kompetencí či působností, někdy i příslušností pak rozumíme specifickou množinu vztahů, v níž se pravomoc uplatňuje.“², s touto definicí se obsahově shoduje Harvánek, Boguszak. Třetí, podle Hendrycha, považuje „kompetenci za pravomoc“³, šířeji pak jako, „oprávnění příslušného orgánu vykonávat veřejnou moc v oblasti své působnosti zákonem stanovenými právními prostředky.“⁴ Čtvrtá definice podle Klímy zní: „státní orgán disponuje mocenskými prostředky (pravomocí), jejichž prostřednictvím realizuje záležitosti veřejného zájmu“⁵. Touto pravomocí je kompetence, rozsahem působení státního orgánu je pak působnost. Pátou definicí kompetence je definice Knappa: „kompetence vyjadřuje specifické označení takového orgánu, který je oprávněn o věci rozhodovat.“⁶ Okruh definicí rozšířil samotný ÚS, který při definování kompetence slučuje pravomoc i působnost do pojmu kompetence⁷. V této práci použiji definici podle Weyra, kompetence je rozsah toho, co orgán smí, má, nebo je oprávněn činit.

S pojmem kompetence jsou spjaty další v právní nauce užívané pojmy a to pravomoc, působnost a příslušnost. Ač laickou veřejností často zaměňované termíny, každý z nich má v právní nauce své ukotvení. Obsah ale i rozsah působnosti je stanoven zákonným předpisem zpravidla přímo pro jednotlivé orgány, případně norma

---

1 WEYR, František: *Teorie práva...*, str. 119

2 WÁGNEROVÁ, Eliška: *Zákon o ÚS .....*, str. 551

3 HENDRYCH, Dušan, a kol.: *Právnícký.....*, str. 339

4 HENDRYCH, Dušan, a kol.: *Právnícký.....*, str. 807

5 KLÍMA, Karel: *Komentář k Ústavě.....*, str. 685

6 KNAPP, Viktor: *Teorie práva.....*, str. 197

7 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09, bod 2

může obsahovat tzv. generální klauzuli, jež znamená, že činnosti orgánu jsou stanoveny jen v obecné rovině a případná konkretizace je pak provedena v dílčích právních předpisech, případně v normách nižší právní síly.

Pravomoc je obecně souhrn práv a povinností různých, nejen státních, samosprávných orgánů, ale i nadnárodních orgánů. Pojmy pravomoc a působnost mají v teorii práva velký význam, zvláště v případech vadných právních aktů a nicotných aktů. „Nedostatek pravomoci má totiž jiné právní důsledky než překročení kompetence,“⁸ rozdíl je v tom, že při nedostatku pravomoci se jedná o akt nulitní, takže žádné právní povinnost ani práva nevznikla. Zato při překročení kompetence vznikla, protože na základě presumpce správnosti je tento akt považován za bezvadný.

Působnost je rozsah působení různých, nejen státních, samosprávných orgánů, ale i nadnárodních orgánů. Tento rozsah působení práv a povinností těchto orgánů vymezuje, vůči komu mohou tyto orgány svoji moc uplatňovat, v rámci jakého území a v jakém čase.

Pojem příslušnosti je v právní teorii vykládán jednak jako určení daného státního orgánu v konkrétní věci v širším slova smyslu, jednak v užším slova smyslu jako funkční působnost. „V užším, tedy procesním smyslu se jedná o funkční působnost, naopak příslušnost v širším smyslu je určení daného státního orgánu v konkrétní věci.“⁹ Příslušnost můžeme rozlišovat na:

- věcnou příslušnost, která určuje typově orgán, který má vést řízení prvním stupni,
- místní příslušnost, jenž vyjadřuje, který z věcně příslušných orgánů má z hlediska své územní působnosti vést řízení,
- funkční příslušnost, která vymezuje, který z orgánů jako článků vnitřní organizační struktury věcně příslušného orgánu je příslušný řízení vést.¹⁰

Vymezením vztahu shora uvedených pojmů se zabývala řada předních českých odborníků v oblasti práva. Např. Knapp: „Příslušnost je mez možnosti chování. Pravomoc je označení orgánu, který je oprávněn o věci rozhodovat, kompetence je

---

8 KNAPP, Viktor: *Teorie práva*..... str. 197

9 Tamtéž, str. 197

10 Tamtéž, str. 197

specifické označení tohoto orgánu.“¹¹

Vzhledem k nejednotnosti právní teorie v této oblasti se ÚS rozhodl konkrétněji specifikovat pravomoc státního orgánu jako samotnou realizaci státní moci v ústavních formách. Zatímco kompetencí, je dle ÚS věcné vymezení pravomoci.

2.2 Kompetenční spor

Kompetenční spor je podle Hoetzela spor, při němž se předpokládá, že v jedné věci se několik úřadů prohlásilo nepřislušnými nebo příslušnými. Spor o rozsah kompetencí neboli kompetenční spor pak podle ÚS zahrnuje nejen věcné, ale i další vymezení okruhu působnosti, o kterém může orgán veřejné moci rozhodovat. „Zahrnuje i samotnou existenci okruhu věcí, k jejichž autoritativnímu rozhodování je státní organizace (jejíž znaky jsou působnost, pravomoc a mocenský charakter její činnosti) orgánem příslušným, i když se nejedná o rozhodnutí.“¹²

Vše tedy závisí na otázce, co je stejná věc. Identita věci je dána dvěma momenty: „stejná skutková podstata se podřazuje pod tyž právní předpis. Souvisí to s individualizací právní věci.“¹³

V § 97 odst. 2,3 SŘS jsou definovány dva druhy kompetenčních sporů:

- Kladným kompetenčním sporem je spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem.
- Záporným kompetenčním sporem je spor, ve kterém správní orgány popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem.

Podle Klímy „ÚS rozhoduje kompetenční spory, které řeší věcnou, místní nebo obě příslušnosti v případech sporů mezi státními orgány a územními samosprávnými

---

11 Tamtéž, str. 197

12 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09, bod 2

13 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 87/06, str. 15

celky, ať se to týká pozitivního nebo negativního sporu.“¹⁴ Kompetenční spor musí vždy existovat v konkrétní a totožné věci. Musí být dána stejná skutková podstata. Mezi účely řízení ve sporech o rozsah kompetencí (sporné řízení, které má rozhodnout, která ze stran je v právu), „se přiřazují i případy, které jsou již v době návrhu upravené neplatnou právní úpravou. Je to pouze za předpokladu, že důsledky kompetenčního sporu mají vliv na pravomocně neskončená řízení. Kompetenční konflikt nesmí narušit ochranu právní jistoty a práv třetích fyzických osob.“¹⁵ Tyto případy rozhoduje ÚS. Podmínkou kompetenčního sporu je, že tento spor je oběma stranami definován stejně skutkově i právně.“¹⁶ Tím se míní, že i kdyby se lišila terminologie, musí se obě strany shodnout v hlavních bodech sporu.

V souvislosti se vznikem NSS došlo k úpravě kompetence ÚS, kde nově ÚS rozhoduje pouze kompetenční spory podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy. Na základě tohoto článku rozhoduje ÚS „kompetenční spory o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy mezi vrcholnými ústavními orgány, které mají originální pravomoc danou z Ústavy a také mezi orgány územní samosprávy, nepřísluší-li podle zákona jinému orgánu“¹⁷, tedy NSS. Blíže je jeho kompetence týkající se kompetenčních sporů rozvedena v ustanovení § 120 odst. 1 ZÚS, podle kterého „v řízení ve sporech o rozsah kompetencí ÚS rozhoduje spory mezi státními orgány a orgány územních samosprávních celků o příslušnost vydat rozhodnutí, činit opatření nebo jiné zásahy.“¹⁸ ÚS je příslušný rozhodovat negativní a pozitivní kompetenční spory mezi orgány veřejné moci „v rozsahu, v jakém působnost chápe Ústava, nejen předpisy správního práva.“¹⁹

V dosavadní judikatuře ÚS tento soud vyvodil, že kompetenční spor, „je spor o vydání rozhodnutí, činění opatření nebo jiného zásahu v určitém územním obvodu obce nebo jeho části.“²⁰ „Kompetenční spory zahrnují i spory o příslušnost přijímat opatření

---

14 KLÍMA, Karel: *Komentář k Ústavě*....., str. 685

15 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09, bod 5

16 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 5/04, bod 29

17 Srov. §122 odst. 1 zákon č. 182/93, ZÚS. Návrh je nepřijatelný, přísluší-li rozhodovat o kompetenčním sporu jinému orgánu podle zvláštního zákona.

18 WÁGNEROVÁ, Eliška: *Zákon o ÚS*....., str. 553

19 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 5/04, bod 24

20 Tamtéž, bod 24

ve smyslu politik a jejich financování.“²¹. Další kategorií kompetenčních sporů tvoří spory týkající se sdílené pravomoci. Sdílená pravomoc znamená, že „orgán činící konečné rozhodnutí má kompetenci jen za podmínky aktu orgánu jiného“²²

Prakticky byla tato problematika řešena ÚS v případě předsedkyně NS, kdy se spor týkal otázky, zda předsedkyně NS má právo na podání návrhu kompetenčního sporu k ÚS. ÚS rozhodl, že pokud existuje v projednávané věci určitá kompetence předsedkyně NS, tedy navrhovatelky, která by mohla být jmenovacím aktem prezidenta republiky dotčena ve smyslu sdílené kompetence, má právo vůči němu zahájit kompetenční spor. Tato kompetence existuje, protože prezident nemůže jmenovat místopředsedy NS z jiných soudců než z těch, kteří jsou již jmenováni k NS a protože ministr spravedlnosti nemůže přidělit soudce k tomuto soudu bez souhlasu předsedkyně NS, tak ani povýšení na místopředsedu nemohlo být platné, jelikož je dle ÚS „v rozporu s obecnou právní zásadou „ex iniuria ius non oritur“ (z bezpráví právo vzejít nemůže).“²³

---

21 Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 23/00, str. 9

22 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 87/06, bod 23

23 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 87/06, bod 45

3. Právní úprava

3.1 Právní úprava v ústavě, zákonu o Ústavním soudu

Pravomoc ÚS k řešení kompetenčních sporů vyplývá jednak z čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy, jednak z ustanovení § 120 odst. 1 ZÚS.

ZÚS vymezuje kompetenční spory podrobněji, konkrétně v § 120 odst. 1 ZÚS, kde se uvádí ve kterých sporech mezi státními a samosprávnými orgány má ÚS a NSS pravomoc rozhodnout.

ZÚS v § 120 odst. 2 vymezuje účastníky kompetenčních sporů:

- a) státním orgánem v kompetenčním sporu mezi státem a územním samosprávným celkem, nebo v kompetenčním sporu mezi státními orgány navzájem,
- b) zastupitelstvo územního samosprávného celku v kompetenčním sporu mezi územním samosprávným celkem a státem nebo v kompetenčním sporu mezi územními samosprávnými celky navzájem.

ÚS jsou Ústavou ponechány všechny kompetenční spory, výslovně neupravené zvláštními zákony, kdy využívá zbytkovou pravomoc, tj. pravomoc, která se uplatňuje, pokud není příslušný nikdo jiný.

V ostatních případech rozhoduje NSS.²⁴ Je to ve sporech o příslušnost vydat rozhodnutí, činit opatření, nebo jiné zásahy.

Podle § 15 odst. 1 ZÚS mají kompetenční spory řešit senáty s možností jejich atrakce plénem. Této možnosti využilo plénum ÚS v souladu s §11 odst. 2 písm. k). ZÚS, a atrahovalo si působnost senátů, rozhodnutím ÚS vydaného formou sdělení č. 202/2009 Sb. Na základě čl. 1 odst. 1 písm. a) zmíněného rozhodnutí si plénum ÚS vyhradilo pravomoc rozhodovat všechny kompetenční spory, jež přísluší rozhodovat ÚS.

---

24 Srov. §97 odst. 4 zákon č. 150/02, SŘS. K řízení je příslušný NSS.

3.2 Právní úprava po vzniku Nejvyššího správního soudu

Po vzniku NSS 1.ledna.2003 zákonodárce v SŘS nově upravil rozdělení pravomocí týkajících se rozhodování kompetenčních sporů mezi ÚS a NSS. Zákonné zmocnění k této úpravě nalezneme v čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy.

§ 4 odst. 1 písm. d) SŘS přiznává věcnou příslušnost při rozhodování kompetenčních sporů ve správním soudnictví správním soudům. § 97 odst. 4 pak stanoví, že funkčně příslušný je NSS. Okruh kompetenčních sporů, jež je oprávněn rozhodovat NSS, je stanoven v SŘS. Pro oblast kompetenčních sporů, kde jednou ze stran je soud je právní úprava stanovena v ZRNKP.

Kompetenční spory, které přešly na NSS, jsou uvedeny v § 97 odst. 1 SŘS. Jsou to kladné, nebo záporné kompetenční spory mezi:

- a) správními úřady a orgány územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo
- b) orgány územní, zájmové nebo profesní samosprávy navzájem, a nebo
- c) ústředními správními úřady navzájem.

V případě sporu o vydání rozhodnutí, jehož stranami jsou soudy, se postupuje podle § 1 odst. 1 ZRNKP, tj. v kladných nebo záporných kompetenčních sporech a sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí. V tomto případě jsou stranami sporu:

- a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo,
- b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

O kompetenčních sporech pak rozhodují zvláštní senáty, složené ze tří soudců NS a NSS. Tito soudci jsou do funkce jmenováni na tříleté funkční období. Soudci musí vyslovit souhlas s tímto jmenováním. Předsedu senátu na první polovinu funkčního období zvolí členové senátu ze soudců, kteří byli jmenováni předsedou NSS. Na druhou polovinu období si zvolí členové senátu předsedu ze soudců jmenovaných předsedou NS. Zákonná úprava je v § 2 odst. 1 ZRNKS.

Z hlediska funkční příslušnosti mohou být účastníky řízení nejen soudy prvního stupně. Zvláštní senát konstatoval, „že stranou negativního sporu není jen soud prvního stupně, který popřel svou pravomoc rozhodovat o věci, ale také soudy vyšších instancí, které k opravnému prostředku potvrdily závěr soudu prvního stupně o nedostatku pravomoci.“²⁵

Rozhodnutí zvláštního senátu není obecně závazné a nemá charakter precedentu. Rozhodnutí se vždy vztahuje ke konkrétnímu případu a je závazné pro dané účastníky pouze v rozhodované věci. Vzhledem ke způsobu utváření zvláštního senátu musí být jeho rozhodnutí konečným, a proto zákon zcela vylučuje opravné prostředky proti jeho rozhodnutí. Takže při pozitivním kompetenčním sporu soud vysloví nicotnost vydaného rozhodnutí. Při negativním vysloví nicotnost rozhodnutí, jímž orgán svou pravomoc popřel.

Kompetenční spory jsou řešeny ve prospěch ÚS tak, že NSS na základě §48 odst. 1 písm. a) SŘS řízení přeruší a vyčká výsledku, zjistí-li, že u ÚS probíhá na základě čl. 95 odst. 2 Ústavy řízení o zrušení téhož předpisu. V § 75 se zakazuje podání ústavní stížnosti proti rozhodnutí NSS o návrhu na zrušení jiného právního předpisu. Protože nezruší-li NSS právní předpis, může tak učinit ÚS i jinými mechanismy. Pokud jej naopak zruší, pak zpětné zvrácení rozhodnutí NSS ÚS a tím opětovné přivedení zrušeného předpisu do účinnosti by přinášelo těžko odhadnutelné následky.

NSS rozhoduje o konkrétních řízeních, ve kterých vznikl spor. Vyloučeny jsou věci, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis (nelze např. do budoucna vyloučit rozhodování některých sporů podle správního řádu, jiného procesního zákona), logicky i věci, kde jednou ze stran bude soud a bude je rozhodovat zvláštní senát podle ZRNKS. A také věci, kde kompetenční konflikt může být odstraněn jiným postupem, a to i podle SŘS (např. může být taková otázka řešena v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kde je popírána věcná příslušnost určitého správního orgánu).

---

25 Srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 30.6. 2006, čj. Konf 132/2005-7, www.nssoud.cz

3.3 Procesní úprava

Řízení o kompetenčním sporu před ÚS jsou obecně upravena v §27 až §63 ZÚS, subsidiárně se používá SŘS. Řízení o kompetenčním sporu před ÚS jsou podle §32 SŘS zahájena dnem doručení návrhu k ÚS. Návrh je nepřipustný, pokud se týká věci již rozhodnuté. Spor se nesmí týkat věci, o které ÚS již jednou nálezem rozhodl. Návrh musí mít náležitosti dané zákonem.

Návrh na zahájení řízení v kompetenčním sporu je oprávněn podat:

- a) státní orgán v kompetenčním sporu mezi státem a územním samosprávným celkem nebo v kompetenčním sporu mezi státními orgány navzájem,
- b) zastupitelstvo územního samosprávného celku v kompetenčním sporu mezi územním samosprávným celkem a státem, nebo v kompetenčním sporu mezi územními samosprávnými celky navzájem.

Konkrétně byli účastníky kompetenčních sporů před ÚS dosud jen: prezident, vláda, ministerstva, ČNB, zastupitelstvo vyššího i základního územně samosprávného celku, předseda kárného senátu NS a předseda NS.²⁶

Pro podání návrhu k zahájení kompetenčního sporu není žádná lhůta. ÚS stanovil svým nálezem, že podání návrhu ke kompetenčnímu sporu musí být bez zbytečného odkladu.

ZÚS pro podání návrhu ve sporech souvisejících s již vydaným sporným rozhodnutím nestanoví žádnou lhůtu a tato lhůta nebyla ÚS v dřívější judikatuře vyvozena. Nově je tato lhůta stanovena nálezem PI.ÚS 9/09, který tuto lhůtu upravil. Z důvodu „neexistence lhůty pro podání návrhu v řízení ve sporech o rozsah kompetencí, souvisejících s již vydaným sporným rozhodnutím, se vytváří nejistota v právních vztazích. Pokud jejich rizika v rozhodující míře nenesou v kompetenčním sporu stojící subjekty, ale fyzické a právnické osoby, o jejichž právech je rozhodováno. Pak musí být podán návrh bez zbytečného odkladu. Soud přitom není vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, ale musí se od něj odchýlit v případech, kdy to vyžaduje ze

---

26 Zdroj: zpracováno autorem na základě údajů [cit. 2010-30-9]. dostupné na [www: <nalus.usoud.cz>](http://www.nalus.usoud.cz)

závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, které mají svůj základ v ústavním právním řádu.“²⁷

ÚS se může usnést o naléhavosti věci a může pak věc projednat v jiném pořadí, než v jakém došla. Jednání připravuje soudce zpravodaj, který návrh připraví k projednání ve věci samé. Také posuzuje, jestli bude návrh vůbec posuzován, má možnost návrh kompetenčního sporu odmítnout z následujících důvodů:

- vady v návrhu nebyly odstraněny ve lhůtě k tomu určené,
- je nepřipustný,
- jde o návrh neopodstatněný, nebo podaný neoprávněnou osobou,
- je nepřipustný z důvodu nepříslušnosti ÚS

Další etapou může být ústní jednání, které je veřejné, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, ústní jednání může být odročeno. Od ústního jednání může být upuštěno se souhlasem účastníků, nebo pokud ÚS shledá, že účastníci nemohou podat nové informace.

Návrh musí být podán ve stanoveném počtu stejnopisů s kopií rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje. Navrhovatel by měl předložit i kopie předchozích rozhodnutí souvisejících s případem. Pokud návrhu chybí některá náležitost, dostane navrhovatel lhůtu k nápravě, po jejím uplynutí se návrh zamítá.

Při věcném přezkumu ÚS v řízení nejprve zkoumá, jestli návrh splňuje náležitosti, které ho opravňují k projednání před ÚS a dále jsou nezbytné k řízení před ÚS „a) zda není dána příslušnost jiného orgánu, b) jaký je vztah ústavního pojmu "spor o rozsah kompetencí" a zákonných pojmů "vydat rozhodnutí, činit opatření nebo jiné zásahy", c) zda jsou splněny další podmínky řízení, byť výslovně v zákoně neupravené.“²⁸ Pak se zabývá návrhy důkazů, každá strana musí svá tvrzení podložit příslušnými paragrafy zákonů, dále návrhy na vyřízení žádosti od jednotlivých stran sporu. V dalším kroku projde historii sporu a spis. Zajistí si dodatečná vyjádření účastníků a také nové důkazy,

---

27 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09, bod. 5

28 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 5/04, bod 4

pokud jsou. Poté se ÚS vypořádá s názory právní teorie, pokud jsou relevantní k danému sporu. Též se zabývá současným právním stavem, přičemž hodnotí, jestli tento stav ponechává prostor pro nejasnosti a spory. Také se zabývá otázkou platnosti právních norem týkajících se případu.

V průběhu sporu dá prostor k opětovnému vyjádření účastníků spolu s jejich argumentací. Pokud nastane účinnost zákona, který se týká předmětu řízení v průběhu projednávání, tak si ÚS vyžádá nová stanoviska jednotlivých účastníků sporu.

Na konci této etapy koná plénum poradu. Následuje rozhodnutí nálezem, nebo v procesních věcech usnesením. Nález i usnesení jsou právně závazné. Pokud je nález kladný, tak ÚS zruší rozhodnutí nekompetentního orgánu i rozhodnutí, kterým jiný orgán svou kompetenci popřel. Nález se vyhlašuje veřejně, jménem republiky. Vyhlašuje jej předseda ÚS, pokud rozhodlo plénum, pokud rozhodl senát tak předseda senátu. Nálezy a usnesení se zveřejňují ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS. Řízení probíhá bez poplatků.

Pokud je účastníkem sporu správní orgán, tak ÚS není příslušný, protože tyto spory řeší NSS. To, kdo je příslušný ke kompetenčnímu sporu, se posuzuje podle vymezení konkrétního rozhodnutí ve věci. Kompetenční spor může vzniknout jen při aplikaci konkrétního práva. ÚS může následně toto rozhodnutí zrušit, i když se toho účastníci sporu nedomáhají, i proti jejich vůli, pokud dojde k závěru, že není v souladu s Ústavou.

Závaznost rozhodnutí ÚS je interpretována jak právní teorií, obecnými soudy, tak ÚS. Právní teorie a obecné soudy tvrdí, že závazným je jen výrok. Zdůvodňují to narušením nezávislosti soudců a také tím zda je ÚS vůbec způsobilý autoritativně vykládat ústavní zákony. ÚS se vyslovil, že již i samotné odůvodnění je právně závazné pro všechny. U kompetenčních sporů tím chce zabránit opakované špatné argumentaci jednotlivých stran.

V judikátu z roku 2000 ÚS vysvětlil, co je účelem řízení ve sporech o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy dle § 120 a násl. zákona č. 182/1993 Sb. Není jím abstraktní výklad Ústavy, „případně jednoduchého práva, nýbrž rozhodování takového sporu jen v kontextu konkrétní věci, v níž právě k uvedenému

sporu došlo, a to po uplatnění sporné kompetence buď vydáním meritorního rozhodnutí, nebo popřením své příslušnosti.²⁹ ÚS tím vysvětloval, proč nemůže rozhodnout spory, kde se strany přou o výklad Ústavy bez konkrétního sporu, který by se věci týkal.

---

29 Nález ÚS sp. zn. III.ÚS 429/2000, bod 2

4. Popis kompetenčních sporů řešených ÚS

4.1 Nálezy ÚS před účinností soudního řádu správního

4.1.1 Nálezy zabývající se právními osobami

Předmětem nálezu I. ÚS 27/95 ze dne 19. října 1995 bylo odmítnutí převzetí odpovědnosti za rozhodnutí o přezkoumání pravomocného rozhodnutí okresního soudu o odmítnutí registrace Nadace pro rozvoj Boží církve v ČR. Tento spor probíhal mezi Ministerstvem kultury a Ministerstvem vnitra.

Ministerstvo kultury vycházelo z toho, že příslušným je okresní úřad, v jeho rámci pak referát vnitřních věcí a nakonec Ministerstvo vnitra jako ústřední orgán státní správy pro vnitřní věci.

Ministerstvo vnitra naopak tvrdilo, že obsahová spojitost mezi nadací a církví, kterou chtějí registrovat, znamená, že odborné posouzení je ve sféře Ministerstva kultury, proto s odkazem na charakter a poslání nadace, vrátilo případ Ministerstvu kultury. Tím více, že podaný návrh na registraci Boží církve byl Ministerstvem kultury zamítnut pouze z formálních důvodů (pro nedostatek zákonného počtu podpisů), beztoho, že by celou záležitost zhodnotili z materiálně-právního hlediska.

ÚS rozhodl, že „vzhledem ke zjištěné obsahové vazbě obou otázek (povahy církve a účelu nadace) jeví se právně přiměřenějším, aby rozhodlo Ministerstvo kultury v obou záležitostech, protože stojí svou věcnou kompetencí této problematice blíže.“³⁰

Další nález ÚS, který sem patří je sp. zn. III.ÚS 429/2000, který se zabýval návrhem Ministerstva kultury ve sporu s Ministerstvem vnitra o příslušnosti k rozhodování o odvolání ve věci zrušení nadace.

Ministerstvo kultury poukazovalo, že Ministerstvo vnitra má demonstrativně stanovené pravomoci v těchto věcech proto je příslušné, navíc příslušný zákon č. 227/1997 Sb. tyto věci neřeší.

---

30 Nález ÚS sp. zn. I.ÚS 27/1995, str. 7

Ministerstvo vnitra tvrdilo, že se musí přihlídnout k převažujícím cílům organizace při určování příslušnosti, navíc odkazovalo na předchozí judikát ÚS (nález sp. zn. I. ÚS 27/95).

ÚS odkázal na předchozí nález sp. zn. I. ÚS 27/95 a potvrdil, že v každém jednotlivém případě se musí vycházet z účelu nadace a zájmů, k jejichž dosažení je zřizována.

Dle mého názoru rozhodl ÚS v obou věcech správně, protože materiální pohled na právo je podle mě spravedlivější, než formální upjatost na formu. Také je nepřípustné oddělit od sebe účel a smysl těchto organizací.

4.1.2 Nález zabývající se protiprávním jednáním

Předmětem nálezu ÚS sp. zn. III.ÚS 299/97 je spor ve věci, kdo má pravomoc rozhodnout o odvolání ve věci přestupku, jenž byl spáchán neoprávněným užíváním akademického titulu. Návrh podalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy proti Ministerstvu vnitra.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy tvrdilo, že tohoto přestupku se může dopustit nejen osoba, která nemá vysokoškolské vzdělání, ale i ta, která jej má, ale není oprávněná užívat příslušný akademický titul. Navrhovalo, že příslušnost Ministerstva vnitra je dána zákonem o přestupcích.

Ministerstvo vnitra tvrdilo, že ke spáchání přestupku došlo porušením zákona o vysokých školách.

ÚS konstatoval, že zákon o vysokých školách neobsahuje speciální úpravu týkající se přestupku spojeného se zneužitím akademického titulu, proto je třeba užít obecnou úpravu obsaženou v § 89 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Současně poukázali na § 89 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kde ve větě druhé je stanovena subsidiární povinnost Ministerstva vnitra projednat přestupky, u nichž nelze určit, kdo má rozhodnout.

Vzhledem k tomu, že Zákon o vysokých školách neobsahuje úpravu přestupků s ním spojených, tak souhlasím s rozhodnutím ÚS.

4.1.3 Nález zabývající se místní příslušností

Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 361/98 týkající se příslušnosti ÚS rozhodovat kompetenční spory mezi územními samosprávnými celky o místní příslušnost. Návrh podalo zastupitelstvo obce Malá Morávka proti obci Karlova Studánka, Okresnímu úřadu v Bruntále a proti nečinnosti Ministerstva vnitra.

Zastupitelstvo obce Malá Morávka popsalo, jak došlo k podstatné změně stavu věci, bylo to v roce 1987 v situaci, „kdy obě obce již spadaly do nově zřízeného okresu Bruntál. Podle této poslední změny hranic spadá podstatná část sporného území do katastru obce Malá Morávka, když se liší pouze v detailech od hranice z roku 1953.“³¹

Zastupitelstvo obce Karlova Studánka tvrdilo, že rozhodnutí z roku 1955 se nepodařilo realizovat. Nebyly omeznikovány obecní hranice, přitom obě obce tomu nevěnovaly pozornost a tím obě porušily ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 22/1964 Sb.

ÚS rozhodl, že zastupitelstvo obce Malá Morávka je příslušné k místním záležitostem veřejného pořádku v katastrálním území vyznačeném k roku 1999 jako její katastr. Okresní úřad v Bruntále se má zdržet zasahování do práv obce Malá Morávka, spočívající v nečinnosti proti opatřením obce Karlovy Studánky. Naopak zamítl žalobu proti Ministerstvu vnitra. Zdůvodnil to tím, že rozhodnutí z roku 1955 bylo vydáno příslušným orgánem a presumpce jeho správnosti nebyla ničím vyvrácena. Toto rozhodnutí bylo navíc vydáno po projednání jednotlivými národními výbory a s jejich souhlasem.

Dle mého názoru v tomto judikátu ÚS zřetelně řekl, že v případech, kdy není jasné, kdo má spor řešit, je jeho řešení v kompetenci ÚS, podle § 120 odst. 1 ZÚS. Zvláště jde-li o spor vydat rozhodnutí, činit opatření nebo jiné zásahy v určitém územním obvodu obce nebo jeho části. ÚS použil pravidlo *lex posterior derogat priori*, tím že potvrdil platnost pozdějšího rozhodnutí ve stejné věci.

---

31 Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 361/1998, str. 5

4.1.4 Nálezy zabývající se funkční příslušností

Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 23/2000 ve věci povolení stavby vodní elektrárny Bělov na řece Moravě. Navrhovatel Ministerstvo životního prostředí se domáhalo, že příslušným úřadem k vydání povolení bylo ono a ne Ministerstvo zemědělství, které toto povolení vydalo.

Ministerstvo životního prostředí poukazovalo na zamítnutí odvolání o povolení vodní elektrárny Ministerstvem zemědělství, přičemž podle jeho názoru není příslušným. Dále nesouhlasilo s argumentací Vrchního soudu v Praze, který se ve své interpretaci kompetenčního zákona nezabýval obsahem pojmu vodní hospodářství, který je pro výklad předmětných kompetencí klíčovým pojmem.

Ministerstvo zemědělství tvrdilo, že okresní úřad v Kroměříži rozhodoval jako speciální stavební úřad, tedy se jeho rozhodnutí netýkalo třetí části vodního zákona.

ÚS rozhodl, že příslušným je v tomto případě Ministerstvo životního prostředí a zrušil povolení, které vydalo Ministerstvo zemědělství. Zdůvodnil to tak, že „pouze u povrchových vod je ochrana svěřená Ministerstvu životního prostředí omezena jen hlediskem jakosti, ne množstvím, zatímco u podzemních vod jde o výlučnou působnost“³² tj. argumentace Vrchního soudu neobstojí, protože jeho výkladem by výlučná působnosti Ministerstva životního prostředí byla v obou případech dána jen jakostí. Dále bylo poukázáno na stav právní nejistoty v této oblasti, kdy zákonodárce projevil záměr zasáhnout do kompetenčního zákona, ale nebral v úvahu zákon zabývající se stejnou věcí, takže ani po novele zákona, se kompetence v této oblasti nezměnily.

V minoritním stanovisku P. Varvařovský uvedl, nález není dostatečně zdůvodněný, protože ÚS nahrazuje důvody tvrzením „dle názoru ÚS.“³³ Navíc v době mezi podáním návrhu a rozhodnutím se v Poslanecké sněmovně začala projednávat novela vodního zákona, která tuto kompetenci přesouvá z Ministerstva životního prostředí na Ministerstvo zemědělství, takže byl tento nález zbytečný.

Přikláním se k názoru P. Varvařovského, hlavně z důvodu neefektivity tohoto

---

32 Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 23/2000, str. 10

33 Nález ÚS sp. zn. IV.ÚS 23/2000, str. 12

rozhodnutí, kvůli brzké novele Vodního zákona. Dalším důvodem je nepřesvědčivá argumentace ÚS.

Předmětem nálezu Pl. ÚS 14/01 ze dne 20. června 2001 bylo zjistit, zda se vyžaduje spolupodpis předsedy vlády nebo jím pověřeného člena vlády k platnosti rozhodnutí prezidenta republiky. Konkrétně rozhodnutí, kterým jmenoval Z. Tůmu guvernérem České národní banky a L. Niedermayera viceguvernérem České národní banky.

Předseda vlády a vláda České republiky tvrdili, že guvernér a viceguvernéři ČNB jsou monokratické orgány. Rovněž namítali, že oba jmenovaní nebyli odvoláni ze svých předchozích funkcí, k čemuž je třeba kontrasignace. Dále protože pokládali guvernéra a viceguvernéry ČNB za monokratické orgány, požaduje předseda vlády jejich jmenování s kontrasignací, na rozdíl od dalších čtyř členů Bankovní rady.

Prezident republiky ve vyjádření upozorňoval na to, že navrhovatelé nenapadali rozhodnutí o jmenování dalšího z viceguvernéřů, pana O. Dědka, z 11. února 1999, ačkoliv byl ve funkci a jeho rozhodnutí nebylo rovněž opatřeno spolupodpisem předsedy vlády ani jím pověřeného člena vlády. Prezident republiky dále uváděl, že ve výčtu kompetencí dle čl. 62 Ústavy, je uvedeno i jmenování všech členů Bankovní rady. Dle prezidentova názoru ústavodárce nepovažoval za nutné rozlišovat mezi členy Bankovní rady z hlediska jejich jmenování, proto přenechal obyčejnému zákonu pouze nepodstatné funkční rozdíly v jejich postavení.

ÚS své odůvodnění rozdělil na čtyři části. V první části provedl komparaci pozic předsedy a místopředsedů ÚS a guvernéra a viceguvernéřů Bankovní rady ČNB z pohledu, jakým způsobem jsou jmenováni. Pokud by zákonodárce chtěl stejnou úpravu i u Bankovní rady, upravil by ji v ústavním zákoně, což se nestalo. Přičemž jedním z hlavních rozdílů bylo, že při jmenování guvernéra a viceguvernéřů nezačne běžet nová šestiletá doba jejich funkce, je to jen povýšení. Takže guvernér a viceguvernéř nejsou monokratickým orgánem, protože nemají samostatnou rozhodovací pravomoc, i když mají poradní hlas ve vládě a reprezentují svůj úřad navenek.

V druhé části se zabýval, zda je tento postup jmenování ústavní zvyklostí. „Vznik ústavních zvyklostí praeter constitutionem je pravidelnou a přirozenou součástí

fungování demokratických ústavních systémů v rámci evropské kontinentální právní kultury.³⁴ Od nabytí účinnosti Ústavy se za 8let v ústavní praxi vyvinula ústavní zvyklost jmenování guvernéra a viceguvernerů ČNB prezidentem republiky bez kontrasignace předsedou vlády, případně jím pověřeným ministrem. Změnu tohoto ústavního stavu, lze dosáhnout jen novelou Ústavy.

V třetí části porovnal jiné jmenovací akty prezidenta republiky a došel k závěru, že zákonodárce výslovně nestanovil, do jaké kompetence toto jmenování patří. ÚS tedy dal přednost, požadavku na nestrannost ČNB na vládě. Protože prezident je funkce nadstranická nemůže být princip dělby moci ve státě porušen.

Čtvrtá část se věnuje problémovému výkladu Ústavy, kdy vláda interpretuje Ústavu na základě zákona o ČNB. ÚS jej samozřejmě zamítl, stejně jako návrh vlády.

V separátním votu V. Güttlera, M. Holečka, I. Janů, Z. Kesslera a J. Malenovského však tito soudci poukázali na to, že ÚS dal přednost stanovisku prezidenta přesto, že i on se musel držet obyčejného zákona. Protože prezidenta republiky volí podle Ústavy Parlament, který je stranickým orgánem, tak nelze tvrdit, že výsledkem volby bude nadstranický prezident. Proto je chybné i tvrzení, že prezident republiky bude za všech okolností dostatečným garantem nezávislosti ČNB. Dosažení skutečné nezávislosti lze docílit jen spojením ČNB s více než jedním ústavním orgánem, tedy vzájemným působením brzd a kontrol. Potřeba určitých brzd a kontrol ze strany vlády vzhledem k prezidentu republiky je dána tím, že prezident bez jakéhokoli zásahu ze strany vlády jmenuje většinu členů Bankovní rady a tím, že guvernéra a viceguvernery je oprávněn jmenovat i z osob, jejichž odbornou či jinou kvalifikaci neprověřilo předchozí působení ve vedení ČNB.

Můj názor ve vztahu k odůvodnění je shodný s minoritním tvrzením výše jmenovaných soudců, hlavně v otázce zdůvodnění jak docílit skutečné nezávislosti ČNB. Ovšem při výroku se přikláním k názoru většiny z důvodu vytvoření ústavní zvyklosti. Dále bych chtěl zmínit, že ÚS dává jasně najevo, že v našem právu je dle jeho názoru více možností nejasného výkladu. „Současně však z hlediska zákona o ČNB existují racionální důvody, proč v §6 odst. 2 a odst. 3 se jmenování guvernéra a

---

34 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 14/01, str. 15

viceguvernérů uvádí odděleně od jmenování dalších čtyř členů Bankovní rady. Spočívají v tom, že oba odstavce obsahují odlišné podmínky pro jmenování: další čtyři členové Bankovní rady jsou na rozdíl od guvernéra a viceguvernérů obligatorně jmenování z řad vedoucích pracovníků ČNB (je třeba poznamenat, že tato ústavně sporná omezující podmínka nebyla napadena).“³⁵ Tím upozorňuje na případné jiné možnosti dalších kompetenčních sporů, které mu mohou umožnit upravovat zákony a tím více zasahovat do výkonu moci výkonné.

4.2 Nálezy ÚS po účinnosti soudního řádu správního

4.2.1 Nález zabývající se zřizovateli zdravotnických zařízení

Předmětem nálezu Pl. ÚS 5/04 z 25. září 2007 je spor o poskytování zdravotnické péče, či spíše o její financování. Má jej poskytovat kraj nebo stát?

Navrhovatelem byl Jihomoravský kraj, který tvrdil, že „lékařská služba první pomoci je veřejnou zdravotní službou, jejíž obsah ani rozsah není právními předpisy definován.“³⁶ Podle jeho názoru do konce roku 2002 zajišťoval poskytování lékařské služby první pomoci stát přes okresní úřady. Protože zákon, který zrušil okresní úřady a zákony jich se týkající neřešil, kdo bude zajišťovat lékařskou službu první pomoci nadále. Tak se toto poskytování podle zákona č. 320/2002 Sb., části 119, čl. CXIX odst. 2 toto zajištění má převést na obecní úřady pod přenesenou působností, tedy opět stát.

Ministerstvo zdravotnictví poukázalo na část 33 zákona č. 320/2002 Sb., kterou se mění § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb. tak, že slova "s orgánem příslušným k registraci" se nahrazují slovy "s krajem příslušným k vydání rozhodnutí o oprávnění".

Ministerstvo vnitra sdělilo, že poskytování dotčené služby nebylo žádným zákonem označeno jako výkon státní správy, tedy bylo označeno jako přenesená

---

35 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 14/01, bod 2

36 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 5/04, bod 2

působnost územních samosprávných celků.

Ministerstvo financí sdělilo, že poskytlo dotaci rozpočtům krajů, v čemž se řídilo stanoviskem Ministerstva zdravotnictví.

ÚS konstatoval, na základě zákona č. 290/2002 Sb. se kraj stal vlastníkem zdravotnických zařízení. Pokud není výslovně určeno, do jaké působnosti kraje tato záležitost spadá, musí se vyjít z obecného ustanovení §4 krajského zřízení. V případě, upravuje-li zvláštní zákon působnost krajů a nestanoví, že jde o přenesenou působnost, jde vždy o činnosti patřící do samostatné působnosti krajů. V zákoně to také není výslovně upraveno, protože se vychází z povahy věci, tj. je součástí poskytování péče o zdraví.

Já souhlasím s rozhodnutím ÚS, protože kraji šlo primárně o rozhodnutí, kdo tuto péči má financovat, s čímž jim stát pomáhá dotacemi prostřednictvím sdílených daní.

4.2.2 Nálezy zabývající se Nejvyšším soudem

Předmětem nálezu Pl. ÚS 17/06 ze dne 12. prosince 2006 byl spor o rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 2. 2006 o to, zda vyžadovalo ke své platnosti souhlas předsedkyně NS.

Dne 30. ledna roku 2006 prezident republiky V. Klaus odvolal předsedkyni NS I. Brožovou z funkce. I. Brožová podala 8. února 2006 ústavní stížnost proti rozhodnutí prezidenta, kterou spojila s návrhem na zrušení ustanovení § 106, odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích a také s návrhem na odklad vykonatelnosti tohoto rozhodnutí.

ÚS vydal dne 11. července 2006 nálezy Pl. ÚS 18/06, v němž vyhověl návrhu předsedkyně NS a zrušil § 106, odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. ÚS v tomto nálezu konstatoval, že na vztahy v rámci soudní správy nelze aplikovat princip „kdo jmenuje, odvolává“, a také že funkce předsedů a místopředsedů soudů by měla být podle soudu považována za profesní postup, a proto by měli být odvolatelní jen z důvodů stanovených zákonem a na základě rozhodnutí soudu.

ÚS pak v dalším nálezu Pl. ÚS 53/06 vydaném 12. září 2006 konstatoval, že

rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání I. Brožové z funkce předsedkyně soudu se zrušuje. I. Brožová tedy zůstala i nadále předsedkyní NS.

Mezitím však ministr spravedlnosti požádal místopředsedu NS o udělení souhlasu k přidělení J. Bureše jako soudce k NS. Místopředseda NS požádal o vyjádření k přidělení Soudcovskou radu NS, která 9. února 2006 vyjádřila souhlas a poté souhlasil i místopředseda NS. Tentýž den se však stalo vykonatelným usnesení ÚS, kterým byla odložena vykonatelnost rozhodnutí prezidenta o odvolání z funkce předsedkyně NS.

I. Brožová však s přidělením J. Bureše nesouhlasila a 9. března 2006 podala návrh, v němž se domáhala toho, aby ÚS označil toto rozhodnutí ministra spravedlnosti za neplatné, neboť potřeboval ke své platnosti předchozí souhlas předsedkyně NS.

Ministr spravedlnosti uvedl, že „v případě dlouhodobého nevykonávání funkce předsedy NS je místopředseda NS oprávněn dle čl. 26 jednacího řádu NS zastupovat předsedu NS v plném rozsahu. Okolnost, že ÚS odložil vykonatelnost rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání navrhovatelky z funkce, měla význam jen po dobu od účinnosti tohoto rozhodnutí do budoucna, ne zpětně.“³⁷

J. Bureš se domáhal vedlejšího účastenství v tomto sporu.

ÚS v nálezu Pl. ÚS 17/06 vydaném dne 12. prosince 2006 uvedl, že J. Bureš nemůže být účastníkem kompetenčního sporu mezi dvěma státními orgány, protože zákon nezná tento pojem v těchto případech sporů. V kompetenčních sporech ÚS rozhoduje o existenci objektivního práva, a ne o ochraně subjektivních práv jakékoli fyzické, právnické osoby, i kdyby kompetenční konflikt nastal v průběhu řešení její věci.

Rozhodl, že oprávněná k podání návrhu kompetenčního sporu je každá osoba, nebo skupina osob, které je zákonem svěřena pravomoc autoritativně právně jednat v oblasti veřejnoprávních vztahů, ve jménu státu. Konkrétně předsedkyně NS je oprávněným státním orgánem k podání návrhu na zahájení řízení v kompetenčním sporu, jehož předmětem je jí svěřená výlučná kompetence.

Otázka definice dlouhodobé nemožnosti výkonu funkce předsedy NS (čl. 26 odst. 1 jednacího řádu NS), která podmiňuje jeho zastupování v plném rozsahu

---

37 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 17/06, str. 7

místopředsedou NS, byla vyřešena jako nepřítomnost, jež jde nad obvyklou dobu nepřítomnosti předsedy spojenou s běžným výkonem jeho funkce. Odvolání předsedy NS nezakládá bez dalšího tuto dlouhodobou nemožnost. Musí být splněny další předpoklady, jako důvodnost a naléhavost výkonu těchto kompetencí.

ÚS potvrdil, že ministr spravedlnosti disponuje kompetencí přidělit soudce k NS, ale aby mohl tuto kompetenci uplatnit, je nutné k vydání jeho rozhodnutí předchozí souhlas předsedy NS. ÚS označil právní akt přidělení ze strany ministra spravedlnosti jako akt, který je podmíněný. Neboť nebyl dán souhlas předsedy NS, který je bezpodmínečně nutný, je to nejen nezhojitelnou vadou právního aktu ministra, ale tím i celého konečného aktu přidělení soudce.

Dále se ÚS zabýval otázkou souhlasu předsedkyně s přidělením soudce k soudu. Platí, že souhlas nebyl udělen, je-li v době od jeho původního udělení do rozhodnutí ministra spravedlnosti o přidělení tento souhlas předsedou NS dodatečně výslovně odepřen. Rozhodující pro účinné zpětvzetí souhlasu je dodržení lhůty do rozhodnutí příslušného orgánu, poté je již zpětvzetí neúčinné.

Minoritní stanoviska soudců V. Kůrky, J. Musila, J. Nykodýma, P. Rychetského v podstatě poukazují na posilování soudní moci na úkor moci výkonné. V nálezu ÚS vyjadřuje jejich stanovisko „názor, že tento návrh předsedkyně NS I. Brožové nelze podřadit článku 87 odst. 1 písm. k) Ústavy, jinak řečeno, nejde o tzv. kompetenční spor. Příliš extenzivního výkladu čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy je hrozící kolize s principem zakotveným v jejím čl. 2 odst. 3.“³⁸ Co se týče vedlejšího účastenství „ÚS měl a musel, s odvoláním na základní ústavní principy prostor pro účastenství takové třetí osoby otevřít. Jestliže tak neučinil (výslovně učinit odmítl), dal překvapivě přednost formálnímu nazírání při výkladu práva před materiálním, resp. hodnotovým, jehož prioritu ve své rozhodovací praxi jinak standardně zdůrazňuje.“³⁹

Také nesouhlasili s tvrzením ÚS o nepotřebě hledat důvody, pro které „předsedkyně NS odmítla udělit souhlas s přidělením J. Bureše k NS, neboť je prý postačující, bylo-li zjištěno, že souhlas nedala. ÚS se měl jejími důvody zabývat, aby

---

38 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 17/06, str. 19
39 Tamtéž, str. 20

vyloučil možnost, že poskytne ochranu svévoli. Jestliže místopředseda dal souhlas s přidělením soudce k NS, jeho účinky vůči ministru spravedlnosti nastaly doručením, a zavazují i předsedkyni. Od doručení souhlasu je ministr povinen přidělit soudce k soudu. Soudce pak má „legitimní očekávání“, že se tak stane.“⁴⁰ Otázka, zda musí ministr respektovat zpět vzetí souhlasu předsedou, nebyla zodpovězena.

Můj názor na řešení tohoto případu ÚS je souhlas s rozhodnutím ÚS, ale nesouhlasím s argumentací pléna. Přikláním se k minoritnímu názoru, že vedlejší účastenství mělo být umožněno na základě právní úvahy, podle níž ÚS soud připustil přímé účastenství v tomto sporu pro předsedkyni NS, a tím rozšířil výčet účastníků řízení ve věcech kompetenčních sporů, jak je vymezen v §121 ZÚS. Nahlíženo tímto pohledem se rozhodnutí o nepřijmutí J. Bureše jako vedlejšího účastníka řízení nejeví přesvědčivě odůvodněné. Dále se ÚS měl zabývat důvody, proč nedala předsedkyně soudu souhlas s jmenováním soudce.

Dalším nálezem je nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 87/06, který se zabývá pravomocí prezidenta republiky jmenovat soudce k NS.

Navrhovatel předsedkyně NS tvrdila, že jmenováním druhého místopředsedy NS překročil prezident republiky své kompetence, protože místopředseda NS může být jen jeden. Současně podle ní obešel nedostatek souhlasu předsedkyně NS.

Prezident republiky tvrdil přesný opak. Navíc tvrdil, že funkcionářem NS se může stát soudce kteréhokoliv soudu.

ÚS nejprve zjišťoval podmínky přidělení soudce k soudu. Je to splnění předpokladů pro zastávání funkce soudce, jež jsou:

- a) být právně způsobilý,
- b) být bezúhonný občan,
- c) s vysokoškolským právnickým vzděláním,
- d) souhlas uchazeče s přidělením k určitému soudu,
- e) ujmoutí se funkce

U výkonu funkce soudce NS je požadováno splnění podmínky výkonu právnické

---

40 Nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 17/06, str. 20

činnosti nejméně po dobu deseti let.

Dále jmenování soudcem a složení slibu, ale i jeho přidělení ke konkrétnímu soudu, což je poslední fáze procesu ustanovování soudce. Ministr spravedlnosti přidělí soudce na základě jeho předchozího souhlasu k výkonu funkce k určitému okresnímu soudu, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.

ÚS došel k odůvodnění, že jmenování předsedy a místopředsedy NS je kariéřním postupem, proto jím může být jmenován jen soudce tohoto soudu. „Jmenováním soudce prezidentem republiky podle čl. 63 odst. 1 písm. i) Ústavy je jen konstituována funkce soudce u konkrétní osoby. Ve vztahu k NS tak učinil v § 70 zákona o soudech a soudcích, podle kterého může být přidělen soudce k výkonu funkce k NS pouze se souhlasem předsedy tohoto soudu.“⁴¹ Podmínkou pro přidělení je rozhodnutí ministra spravedlnosti, přičemž uvedený přidělovací akt je obligatorním předpokladem pro jmenování místopředsedy NS dle čl. 62 písm. f) Ústavy.

ÚS potvrdil, že prezident republiky je státním orgánem příslušným k vydání rozhodnutí o jmenování místopředsedy NS z řad soudců přidělených k NS platným rozhodnutím ministra spravedlnosti, avšak po předchozím souhlasu předsedy NS. Dále zrušil rozhodnutí prezidenta republiky o jmenování místopředsedy NS.

Podle minoritních stanovisek předsedy ÚS P. Rychetského, soudců J. Musila, V. Kůrky „návrh nezpochybnil pravomoc prezidenta republiky k vydání tohoto rozhodnutí, ale namítal „prolomení ústavní zvyklosti.““⁴² Ta měla být prolomena tím, že k jmenování došlo bez souhlasu předsedy NS. „Předsedkyně NS netvrdila ani nedoložila existenci sporu dvou státních orgánů o rozsah jejich kompetencí, ale pouze pod předstíranou záminkou kompetenčního sporu ve skutečnosti požadovala, aby ÚS přezkoumal ústavní akt vydaný prezidentem republiky a posoudil jeho zákonnost z hlediska podústavního práva. To je kompetence, která nebyla ÚS svěřena. Tvrdí, že v daném případě nebyla k přijatému rozhodnutí založena pravomoc ÚS podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy a podle § 120 a násl. ZÚS. Navíc tvrdí, že návrh byl podán subjektem k podání takového návrhu zjevně neoprávněným.“⁴³ Navrhovatelka tvrdila, že takovému jmenování musel

---

41 Nález ÚS sp. zn. P1. ÚS 87/06, str. 3

42 Nález ÚS sp. zn. P1. ÚS 87/06, str. 14

43 Tamtéž, str. 14

předcházet její souhlas. Tím se věc z roviny kompetenčního sporu podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy transformuje do přezkoumávání aktů prezidenta republiky. „V kompetenčním sporu je ÚS povinen rozhodnout nálezem, který orgán je příslušný vydat rozhodnutí ve věci (§ 124 odst. 1 ZÚS); takový výrok však vůbec nebyl navržen, a neměl tedy být ani přijat. Současně byl přijat výrok, kterým se napadené rozhodnutí prezidenta republiky ruší, ačkoliv podle § 125 odst. 1 ZÚS lze zrušit pouze rozhodnutí orgánu, který je vydal, ačkoliv k němu nebyl příslušný.“⁴⁴ V tomto případě byl prezident republiky k vydání rozhodnutí o jmenování místopředsedy NS příslušný, a přesto většina ÚS jeho rozhodnutí zrušila, protože mu vytýkali obsahovou nezákonnost a neústavnost. Toto však v rámci kompetenčního sporu posuzovat nejde, pokud nedojde ÚS ke zjištění, že k vydání tohoto rozhodnutí byl v uvedené věci příslušný jiný orgán.

Dle mého názoru mají pravdu minoritně hlasující soudci. ÚS přezkoumával ústavní akt vydaný prezidentem republiky, i když k tomu není příslušný, dále výrok ÚS zrušil akt prezidenta republiky, i když prezident k němu byl příslušný a tudíž ÚS překročil svou pravomoc. Nakonec ÚS přezkoumával obsahovou správnost aktu prezidenta republiky, což opět přesahuje jeho kompetence. Předsedkyně NS žádala to, co shrnují minoritní stanoviska soudců, tudíž měl ÚS její podání odmítnout, protože není příslušný.

Posledním nálezem je nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09 ve věci kdo má příslušnost rozhodnout o vyloučení soudce kárného senátu NS z projednávání a rozhodnutí kárné věci místopředsedy NS.

Podle předsedkyně NS nejde o rozhodování o námitce podjatosti, ale o rozhodování o samovyloučení soudce. Špatná aplikace zákona je podle ní i ve skutečnosti, že proti rozhodnutí o vyloučení podle § 31 odst. 2 trestního řádu je přípustný opravný prostředek, zatímco v kárném řízení opravný prostředek přípustný není.

Kárný senát NS, prostřednictvím svého předsedy uvedl, že v dané věci se nejedná o spor o rozsah kompetencí, ale o rozhodování o vyloučení předsedy senátu v kárném řízení před NS, tedy o řešení procesní otázky v kárném řízení a proto má ÚS návrh odmítnout jako neoprávněný.

---

44 Tamtéž, str. 14

ÚS potvrdil, že návrh je oprávněný, protože pokud dojde soudce obecného soudu k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito (tedy nikoli pouze v té době platný, i v té době již neplatný, ale ještě aplikovatelný zákon), je v rozporu s ústavním zákonem, je povinen předložit věc ÚS (čl. 95 odst. 2 Ústavy), přičemž odmítnutí poskytnout obecnému soudu svým rozhodnutím o ústavnosti či protiústavnosti aplikovatelného zákona pomoc ÚS považuje za důvod vzniku neřešitelné situace umělého právního vakua. „Za předpokladu dopadů důsledků kompetenčního sporu na ještě pravomocnými rozhodnutími neskončená řízení“⁴⁵, lze v těchto sporech poukázat i na již neplatnou, ale aplikovatelnou právní úpravu. ZÚS pro podání návrhu, který reflektuje již vydané rozhodnutí, nestanoví žádnou lhůtu. Tuto lhůtu ÚS v dosavadní judikatuře nevyvodil ani procesní analogií, proto mohla předsedkyně NS návrh podat i po skončení řízení.

ÚS rozhodl, že orgánem příslušným rozhodnout o vyloučení předsedy kárného senátu NS z projednávání a rozhodnutí kárné věci je předseda kolegia NS určený k zastupování předsedy NS jednacím řádem a rozvrhem práce NS. Ve zdůvodnění mj. uvádí: „platí-li v předmětné věci pro nemožnost přenosu kompetence dle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 7/2002 Sb., ve znění platném do 30. září 2008, z předsedy na místopředsedu NS obdobné důvody, jež brání v jejím výkonu předsedovi, nutno stanovit příslušný soudní orgán, jenž by plně dostál požadavkům plynoucím z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 81 a následujícím Ústavy. Dle čl. 29 Jednacího řádu NS při nepřítomnosti předsedy a místopředsedy NS zastupuje předsedu NS jím pověřený předseda kolegia, jenž ale není oprávněn vykonávat pravomoc vyhrazenou v zákoně o soudech a soudcích výlučně předsedovi a v jeho nepřítomnosti místopředsedovi NS.“⁴⁶ Protože za takovou není možno považovat pravomoc, která by byla v rozporu s příslušnými ustanoveními ústavního pořádku, je tímto orgánem předseda kolegia pověřený obecným pravidlem zastupování předsedy NS při nepřítomnosti předsedy a místopředsedů NS.

Minoritní stanovisko soudců J. Nykodýma, P. Rychetského, J. Musila, E. Wagnerové poukazuje na to, že z odůvodnění rozhodnutí ÚS vyplývá, že navrhovatelka

---

45 Nález ÚS sp. zn. P1. ÚS 9/09, str. 8

46 Nález ÚS sp. zn. P1. ÚS 9/09, str. 8

se domáhala rozhodnutí, jímž by byla potvrzena její věcná příslušnost k rozhodování o podjatosti předsedy kárného senátu, kterou si, dle jejího názoru neoprávněně, aтраhoval kárný senát NS. „Navrhovatelka implicitně považuje kárný senát za státní orgán, ač jako účastníka řízení uvádí ve svém návrhu bez dalšího upřesnění NS, tedy bez toho, že by orgán, s nímž chce kompetenční spor vést, blíže specifikovala.“⁴⁷ Navrhovatelka byla v daném případě jen kárnou žalobkyní. I přesto návrhem řešení kompetenčního sporu požadovala oprávnění rozhodovat o možné podjatosti předsedy kárného senátu, rozhodujícího „o návrhu obviněného místopředsedy NS na delegaci jeho kárné věci. Tím, že se navrhovatelka z rozhodování nevyloučila, ač tak byla jednoznačně povinna učinit na základě přiměřeného použití § 30 odst. 2 ve spojení s § 31 odst. 1 tr. řádu, jak ji stanovuje ustanovení § 25 zákona č. 7/2002, navodila situaci, kdy nemohlo dojít k uplatnění algoritmu předvídaného Jednacím řádem NS České republiky v ustanoveních čl. 26 a 29, když posledně zmíněné ustanovení předvídá zástup předsedy a místopředsedy pověřeným předsedou kolegia. Z toho vyvozují, že návrh byl neoprávněný.“⁴⁸

Dále soudili, že nález, dle jejich názoru, neřeší kompetenční konflikt, ale jen věcnou příslušnost soudních těles uvnitř NS. „Tím však rozšiřuje kompetence samotného ÚS. Rozšíření kompetencí ÚS vidím dále i v tom, že derivátem rozhodnutí je i rozhodnutí jak o zjevném vyloučení navrhovatelky z rozhodování o vyloučení soudce Pácala z rozhodování o delegaci předmětné kárné věci, tak i rozhodnutí o možných důvodech pro vyloučení soudce Pácala z tohoto rozhodování, ač tyto vůbec zjišťovány nebyly. Rozhodování o podjatosti není agendou řešitelnou v rámci kompetenčního sporu, neboť k posuzování podjatosti soudců obecných soudů není ÚS příslušný, a tím méně v rámci kompetenčního sporu.“^{49, 50}

Mým názorem je, že ÚS neměl o tomto případě rozhodnout. Znepokojují mě přesvědčivě zdůvodněná minoritní stanoviska soudců, ze kterých vyplývá faktické zvětšování pravomocí ÚS v ústavním rámci.

---

47 Tamtéž, str. 10

48 Nález ÚS sp. zn. Pl.ÚS 9/09, str. 13

49 Tamtéž, str. 14

50 Stav práce k 30. 9. 2010

Závěr

V průběhu řešení této problematiky jsem začal zjišťovat trend v rozhodování ÚS, kdy v posledních několika letech šířeji pojímal počet účastníků v kompetenčních sporech. Zrušil jmenovací akt prezidenta republiky v jeho sporu s předsedkyní NS. A to i přesto že, ÚS nemá právo rušit jmenovací akty prezidenta pokud jsou vydány podle zákona. Vedl řízení o kompetenčním sporu, který se týkal sporu dvou orgánů uvnitř NS. Toto zasáhnutí do sporu mezi orgány uvnitř NS nemá s kompetenčním sporem nic společného, podle hodnocení mého i významné menšiny uvnitř ÚS. Rozhodnutí ÚS týkající se kompetenčních sporů od nálezů PI.ÚS 14/01 do posledního zatím rozhodnutého nálezů PI.ÚS 9/09 (mimo nález PI. ÚS 5/04) vyvolávají právě z výše uvedených důvodů nesouhlasné reakce veřejnosti i mezi politiky.

Po vydání SŘS a následném rozdělení kompetencí mezi ÚS a NSS se snížilo množství kompetenčních sporů, které musí ÚS řešit, hlavně z důvodu snížení počtu účastníků, kteří mohou s kompetenčním sporem před ÚS. Dále již nemohou být jejich účastníky před ÚS samosprávy, správní orgány, soudy. Ovšem ÚS má zbytkovou pravomoc, takže pokud není jasné, kdo kompetenční spor rozhoduje je to ÚS. Např. ve sporu mezi orgány NS.

ÚS v odůvodněních (nález týkající se ČNB) zmiňuje případné jiné možnosti, jak dosáhnout úspěšného výsledku v kompetenčním sporu, jinou formulací petitu, popř. použitím jiného ustanovení zákona. Podle mého názoru to přesahuje základní rozhodovací pravomoc ÚS, kdy by neměl „radit“ neúspěšným účastníkům. Výše uvedenými postupy zasahuje do moci výkonné příliš široce. S tímto trendem nesouhlasí početná menšina čtyř až sedmi soudců ÚS, jak můžeme vyčíst z jejich minoritních stanovisek. Tento vysoký počet minoritních stanovisek je z hlediska výkonu pravomocí ÚS nežádoucí, protože politikové a kritici ÚS toho využívají proti ÚS. Někteří politikové již navrhovali a navrhují omezit pravomoci ÚS. Dlouhodobě omezení pravomocí ÚS prosazuje prezident V. Klaus spolu s jeho rodnou stranou ODS. Stěžují si na fungování ÚS jako nikým nekontrolované „třetí“ parlamentní komory. Ústavní soudnictví by, jako pilíř státní moci, mělo být stabilizované, jasně čitelné. Toto rozhodování ÚS v poslední

době nesplňuje. Proto se vedou nežádoucí debaty o vznikající soudcokracii, tedy o ohrožování moci výkonné ze strany moci soudní.

Seznam použitých zdrojů:

Literatura

- BOGUSZAK, Jiří, a kol. *Teorie práva. 1. dotisk 2. vydání.* Praha : ASPI, 2003. 324 s.
- BOGUSZAK, Jiří, ČAPEK, Jiří, GERLOCH, Aleš. : *Teorie práva.* Praha : ASPI, 2004. 348 s.
- DOSTÁL, Martin. *Ústavní soud České republiky v letech 1993-2000. 1. vydání.* Praha : Linde, 2003. 160 s.
- FILIP, Jan. *Ústavní právo české republiky I - Základní pojmy a instituty. Ústavní základy ČR.. 4. opravené a doplněné vydání.* Brno : MU v Brně a Nakladatelství Doplněk, 2003. 556 s.
- FILIP, Jan. *Vybrané kapitoly ke studiu ústavního práva. 1. dotisk 2. doplněného vydání.* Brno : MU v Brně, 2004. 460 s.
- FILIP, Jan, SVATOŇ, Jan, ZIMEK, Josef. *Základy státovědy.* Brno : MU v Brně, 2006. 266 s.
- GERLOCH, Aleš. *Teorie práva. 5. vydání.* Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Vydavatelství a Nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 308 s.
- Gerloch, Aleš. *Řízení před ústavním soudem.* Praha : Prospektrum, 1996. 127 s.
- GERLOCH, Aleš, HŘEBEJK, Jiří, ZOUBEK, Vladimír. *Ústavní systém České republiky: základy českého ústavního práva.* Praha : Prospektrum, 2002. 564 s.
- HARVÁNEK, Jaromír, a kol. *Teorie práva.* Plzeň : Vydavatelství a Nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. 501 s.
- HENDRYCH, Dušan, a kol. *Právní slovník 1. vydání.* Praha : C. H. Beck, 2001. 1189 s.
- Holländer, Pavel. *Ústavněprávní argumentace: ohlédnutí po deseti letech ÚS.* Praha : Linde, 2003. 103 s.
- KLÍMA, Karel. *Komentář k Ústavě a Listině. 1. díl.* Plzeň : Vydavatelství a Nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 901 s.
- KLÍMA, Karel. *Komentář k Ústavě a Listině. 2. díl.* Plzeň : Vydavatelství a Nakladatelství Aleš Čeněk, 2009. 923 s.

KLÍMA, Karel. *Ústavní právo. 3. rozšířené vydání.* Plzeň : Vydavatelství a Nakladatelství Aleš Čeněk, 2006. 759 s.

KNAPP, Viktor. *Teorie práva. 1. vydání.* Praha : C. H. Beck, 1995. s. 248.

MIKULE, Vladimír. *Zákon o ústavním soudu - komentář a judikatura k Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod.* Praha : Eurolex Bohemia, 2001. 460 s.

PAVLÍČEK, Václav, HŘEBEJK, Jiří. *Ústava a ústavní řád České republiky : komentář. Díl 1, Ústavní systém : text, důvodová zpráva, komentář, literatura, judikatura, prováděcí zákony. 2. vydání.* Praha : Linde, 1998. 772 s.

SLÁDEČEK, Vladimír. *Ústava České republiky : komentář.* Praha : C.H. Beck, 2007. 935 s.

SLÁDEČEK, Vladimír. *Ústavní soudnictví. 2. podstatně přepracované a doplněné vydání.* Praha : C.H. Beck, 2003. 264 s.

ŠIMÍČEK, Vojtěch a kol. *Zákon o Ústavním soudu : komentář. 2. přepracované a rozšířené vydání.* Praha : C.H. Beck, 2007. 896 s.

VOPÁLKA, Vladimír. *Soudní řád správní : komentář.* Praha : C.H. Beck, 2004. 327 s.

WÁGNEROVÁ, Eliška a kol. *Zákon o Ústavním soudu s komentářem.* Praha : ASPI, 2007. 624 s.

WEYR, František : *Teorie práva,* Brno-Praha, Orbis, 1936. 375 s.

Právní předpisy

aktuální znění:

- ústavní zákon č. 1/1993 Sb. Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů
- zákon č. 182/1993 Sb., o ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů
- zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
- zákon č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů

Judikáty podle data podání z nalus.usoud.cz

- nález ÚS ze dne 19. října 1995, sp. zn. I.ÚS 27/95

- nález ÚS ze dne 29. ledna 1998, sp. zn. III.ÚS 299/97
- nález ÚS ze dne 11. března 1999, sp. zn. IV.ÚS 361/98
- nález ÚS ze dne 19. dubna 2001, sp. zn. III.ÚS 429/2000
- nález ÚS ze dne 6. listopadu 2000, sp. zn. IV.ÚS 23/2000
- nález ÚS ze dne 20. června 2001, sp. zn. PI.ÚS 14/01
- nález ÚS ze dne 25. září 2007, sp. zn. PI.ÚS 5/04
- nález ÚS ze dne 12. prosince 2006, sp. zn. PI.ÚS 17/06
- nález ÚS ze dne 12. září 2007, sp. zn. PI.ÚS 87/06
- nález ÚS ze dne 28. červenec 2009, sp. zn. PI.ÚS 9/09

Sdělení ÚS

- sdělení ÚS ze dne 9. června 2009, č. 202/2009 Sb.

Důvodové zprávy

Důvodová zpráva k zákonu č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu,
[\[http://www.psp.cz/eknih/1993ps/tisky/t0276_01.htm\]](http://www.psp.cz/eknih/1993ps/tisky/t0276_01.htm)

Důvodová zpráva k zákonu č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, [\[http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=1077&CT1=0\]](http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=1077&CT1=0)

Důvodová zpráva k zákonu č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,
[\[http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=1080&CT1=0\]](http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=3&CT=1080&CT1=0)

Přílohy

Přehled účastníků kompetenčních sporů⁵¹:

- 5x Ministerstvo vnitra
- 3x předsedkyně NS
- 2x prezident republiky
- 2x Ministerstvo kultury
- 1x Vláda
- 1x Ministerstvo spravedlnosti
- 1x Ministerstvo financí
- 1x Ministerstvo zdravotnictví
- 1x Ministerstvo životního prostředí
- 1x Ministerstvo zemědělství
- 1x Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
- 1x Zastupitelstvo kraje
- 1x Zastupitelstvo obce
- 1x předseda kárného senátu NS⁵²

---

51 Zdroj: tabulka zpracována autorem na základě údajů [cit. 2010-30-9], dostupné na www.nalus.usoud.cz

52 Nejčastějším typem kompetenčního sporu je spor mezi Ministerstvem a Vyším samosprávným celkem